

Тà си стана, тà разгледа
Горе долу по пѣтища,
Тà му веле и говоре:
„Мавро-яни, Букреш-беи!
Тà що стоишъ, тà що гледашъ,
Скоро нѣ отидехме;
Ке нѣ пленатъ вѣрли Турци;
Какъ ѣ лист-отъ на гора-та,
Такъ ѣ войска по пѣтища.“
Ка си дочу Мавро-яни,
Тà стана, тà си прегна
Шаренъ интовъ томбакліа,
Ковчедже-то со флорини
И нихно-то мѣшко дете,

Пѣрва любовъ Антелина,
Балдаза му Магделина,
Дà бегахъ въ слано море.
Тогай веле Мавро-яни:
„Ей балдазо Магделино!
Обѣрни сѣ назад-зади,
Дà разгледашъ силна войска,
Далъ фтаса'а до сараи.“
Обѣрна сѣ Магделина,
Какъ ѣ лист-отъ во гора-та
Такъ ѣ инсанъ на сарай-отъ,
Скала-та му разтурі'а
Пармадзи-те поскѣрші'а.

178.

Гюро Златарче и Охридски паша.

отъ Прилепъ.

Ой Гюро, Гюро, Гюро златарче,
Гюро златарче еденъ у майка!
Богъ да убіетъ Охритски паша,
Що те покани въ Охритъ на свадба,
Здравица пушилъ люта ракіа.
И му говоре Гюрова майка:
„О мили синко, Гюро златарче!
Не ми ѣ мила она здравица
Она здравица люта ракіа,
Що ти ѣ пушилъ Охритски паша.“
Нейзъ говоре Гюро златарче:
„О майко, майко, остарела майко!
Остарила сѣ, безумила сѣ,
Това си иматъ, това си пуци.“
Па си направи Гюро златарче,
Той си направи стребрена кола,
Стребрена кола злати тѣркала,
И си направи златно яболко,
И си ѣ качи стара-та майка,
И си ѣ качи млада невѣста,